

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Παραλύτου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. ε' 1-15

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγένετο ὃς δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστὶ σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη

αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῇ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἤδει τίς ἐστίν· Ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῇ».

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, ο Ιησούς ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα. Κοντά στην προβατική πύλη, στα Ιεροσόλυμα, υπάρχει μια δεξαμενὴ με πέντε στοές, που εβραϊκὰ ονομάζεται Βηθεσδά. Σ' αυτές τις στοές κείτονταν πολλοὶ ἀρρωστοί, τυφλοὶ, κουτσοί, παράλυτοι, που περίμεναν να αναταραχθεῖ το νερό· γιατί, ἀπὸ καιρὸ σε καιρὸ, ἕνας ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενὴ κι ἀνατάραζε τα νερά· ὅποιος, λοιπόν, ἔμπαινε πρῶτος μετὰ την ἀναταραχὴ του νεροῦ, αὐτὸς γινόταν καλά, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ ἀρρώστια που τον ταλαιπωροῦσε. Εκεί ἦταν κι ἕνας ἄνθρωπος, ἀρρωστος τριάντα οκτὼ ολόκληρα χρόνια. Ὅταν τον εἶδε ο Ιησούς κατὰκοιτο, τον ρώτησε: «Θέλεις νὰ γίνεις καλά;» Ἦξερε πως ἦταν ἔτσι γιὰ πολὺν καιρὸ. «Κύριε», του ἀποκρίθηκε ὁ ἀρρωστος, «δεν ἔχω κανέναν νὰ με βάλει στη δεξαμενὴ μόλις ἀναταραχτοῦν τα νερά· ἔτσι, ἐνῶ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ πλησιάσω μόνος μου, πάντοτε κάποιος ἄλλος κατεβαίνει στο νερό πρὶν ἀπὸ μένα». Ὁ Ιησούς του λέει: «Σήκω πάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα». Κι ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἐγίνε καλά, σήκωσε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἡ μέρα που ἐγίνε αὐτὸ ἦταν Σάββατο. Ἐλεγαν, λοιπόν, οἱ Ἰουδαῖοι ἀρχόντες στο θεραπευμένο: «Εἶναι Σάββατο, καὶ δεν ἐπιτρέπεται νὰ σηκώνεις τὸ κρεβάτι σου». Αὐτὸς ὅμως τους ἀπάντησε: «Εκεῖνος που μ' ἔκανε καλά, ἐκεῖνος μου εἶπε πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα». Τον ρώτησαν: «Ποιος εἶναι ὁ ἄνθρωπος που σου εἶπε πάρε τὸ καὶ περπάτα;» Ὁ θεραπευμένος ὅμως δεν ἤξερε νὰ πει ποιος ἦταν, ἐπειδὴ ὁ Ιησούς εἶχε φύγει ἀπαρατήρητος ἐξαιτίας τοῦ πλήθους που ἦταν μαζεμένο ἐκεῖ. Ἀργότερα ὁ Ιησούς τον βρῆκε στο ναὸ καὶ του εἶπε: «Βλέπεις, ἔχεις γίνε καλά· ἀπὸ ἔδω καὶ πέρα μην ἀμαρτάνεις, γιὰ νὰ μην πάθεις τίποτα χειρότερο». Ὁ ἄνθρωπος ἐφυγε ἀμέσως κι ἀνάγγειλε στους Ἰουδαίους ἀρχόντες ὅτι ὁ Ιησούς ἦταν αὐτὸς που τον γιάτρεψε.

Σχολιασμός

Μέσα ἀπὸ την περιγραφὴ τοῦ θαύματος τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδά, λαμβάνουμε ἀρκετές πληροφορίες, οἱ οποίες μας βοηθοῦν νὰ κατανοήσουμε τὸ πότε καὶ τὸ που πραγματοποιήθηκε τὸ θαῦμα αὐτό. Τὸ θαῦμα αὐτό πραγματοποιήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἰουδαϊκῆς θρησκευτικῆς γιορτῆς, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς πῆγε στα Ιεροσόλυμα. Προσοχὴς τυγχάνει τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ θαῦμα αὐτό γίνεται κατὰ τὴν

ημέρα του Σαββάτου. Πιο συγκεκριμένα το θαύμα αυτό γίνεται στη δεξαμενή που στα Εβραϊκά ονομάζεται Βηθεσδά, με πέντε στοές και η οποία βρίσκεται κοντά στην προβατική πύλη της πόλης. Εκεί λοιπόν, βρισκόταν ένας άνθρωπος ασθενής ανάμεσα σε πολλούς άλλους ασθενείς, οι οποίοι περίμεναν έναν άγγελο Κυρίου, ο οποίος κατέβαινε στη δεξαμενή και τάραζε τα νερά της και όποιος έμπαινε πρώτος μετά την αναταραχή του νερού θεραπευόταν από όποια αρρώστια και αν έπασχε. Ο άνθρωπος αυτός βασανιζόταν από την ασθένεια του για τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια. Αυτόν τον άνθρωπο θεραπεύει ο Ιησούς και του λέει: «ίδε, υγιής γέγονας ἡ μηκέτι αμάρτανε, ἵνα μη χεῖρον σοί τι γένηται», δηλαδή βλέπεις, έχεις γίνει καλά ἡ από δω και πέρα μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο.

Ο Χριστός βλέποντας τους ανθρώπους να πλήττονται από ασθένειες πήγε κοντά τους με συμπάθεια και στοργή, προσφέροντας τους την ίαση. Βλέπουμε στα Ιερά Ευαγγέλια ότι τα περισσότερα από τα θαύματα τα οποία επιτέλεσε ο Χριστός είχαν ως στόχο την ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου. Η θεραπεία την οποία πρόσφερε ο Χριστός δεν περιοριζόταν μόνο στη σωματική υγεία στην παρούσα ζωή. Συνέδεσε την θεραπεία των ασθενειών με την άφεση των αμαρτιών. Πρόσφερε παράλληλα με την υγεία του σώματος και τη σωτηρία της ψυχής, ελευθερώνοντας την από τον ζυγό της αμαρτίας. Με τις θεραπείες των ασθενειών τις οποίες έκανε ο Χριστός εκπλήρωνετο και η προφητεία του Προφήτου Ησαΐα η οποία έλεγε «Αυτός τας ασθενείας ημών ἔλαβε και τας νόσους εβάστασε» (Ησ. 53,4). Ο χριστιανός πιστεύοντας ακράδαντα ότι ο μοναδικός ιατρός των ψυχών και των σωμάτων είναι ο Χριστός δεν αρνείται και την ιατρική βοήθεια. Πιστεύοντας στη βοήθεια από τον Χριστό, προσφεύγει στους γιατρούς με την πεποίθηση ότι και αυτοί ενεργούν με το φωτισμό του Θεού. Ο Κύριος ρωτά τον παράλυτο αν θέλει να γίνει υγιής και ο παράλυτος το πρώτο πράγμα που λέει είναι ότι «άνθρωπον ουκ ἔχω...». Εκφράζει ένα παράπονο, ότι δεν έχει κάποιο δικό του άνθρωπο, ώστε να τον βοηθήσει να εισέλθει στην κολυμβήθρα μετά την ταραχή του νερού από τον άγγελο. Φαίνεται ότι οι άλλοι ασθενείς είχαν δίπλα τους κάποιο δικό τους. Ο παράλυτος όμως ήταν μόνος. Ζούσε σε μια αβάσταχτη μοναξιά και ας είχε δίπλα του άλλους ασθενείς. Δεν έχει την ώρα του πόνου ένα δικό του άνθρωπο, ένα στήριγμα, μια παρηγοριά. Ο παράλυτος λοιπόν, μέχρι τη στιγμή που ο Χριστός τον προσεγγίζει και τον θεραπεύει, ζει ένα διπλό δράμα: από τη μια η ασθένεια του και από την άλλη η αβάσταχτη μοναξιά. Η ασθένεια του παραλύτου τον έθεσε στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής. Είναι μόνος στη δοκιμασία και αυτό είναι κάτι πολύ οδυνηρό.

Σήμερα υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι. Ένας ηλικιωμένος σε ένα γηροκομείο, ένας ασθενής στο νοσοκομείο. Πολλοί άνθρωποι είναι μόντοι και ζουν ένα μαρτύριο. Ιδιαίτερα εάν ασθενούν, ο πόνος είναι διπλός. Ως χριστιανοί οφείλουμε να

πράξουμε και εμείς ότι και ο Χριστός: να πλησιάσουμε τους ανθρώπους αυτούς με αγάπη. Πολλές φορές δεν χρειάζονται υλικά αγαθά, παρά μόνη την παρουσία μας και μια καλή κουβέντα, η οποία ενεργεί ως βάλσαμο στη ψυχή τους.